

19. Rory Gallagher

Rory Gallagher leefde voor zijn muziek en was voortdurend op tournee. Concerten van deze Ierse zanger en gitarist waren uitputtingslagen die uren konden duren. Bassist Gerry McAvoy, die hem van 1971 tot 1991 begeleidde en op al zijn albums meespeelde, denkt terug aan de onvergetelijke ervaring die een optreden van Rory Gallagher en zijn band kon zijn.

Het is ongetwijfeld lastig kiezen, maar zijn er bepaalde optredens die je altijd bij zullen blijven?

"We stonden zo vaak op het podium, dat al die concerten nu inderdaad een grote was zijn. Als ik dan toch moet kiezen: Belfast, 1971. Het was tijdens de bloedige conflicten – 'the troubles' zoals we die noemden – en niemand haalde het in zijn hoofd om in Noord-Ierland op te treden. Rory deed dat juist wel, in de hoop dat muziek zou verbroederen. Het respect dat hij ermee afdwong was enorm. Ik kan mij de gezichten in het publiek nog zo voor de geest halen. Ze drukten pure dankbaarheid uit. Dankzij dat optreden werden ze heel even opgetild uit de ellende van alledag."

Wat maakte Rory Gallagher in jouw optiek zo bijzonder als performer?

"Zijn totale toewijding. Rory was volkomen authentiek, gaf zich helemaal en hield niet van theater. Met die eerlijkheid

Gerry McAvoy (links) en Rory Gallagher

wist hij mensen diep te raken. Hij was daarnaast natuurlijk een fenomenale gitarist, die zijn Ierse invloeden verwerkte tot een uniek geluid. Er was geen tweede Rory."

Er zijn verschillende livealbums verschenen. Iedereen heeft het altijd over Live In Europe uit 1972 en Irish Tour '74 – en terecht. Toch vind ik dat het hardrockende Stage Struck uit 1980 daarmee over het hoofd gezien wordt.

"Vind ik ook. Een paar jaar eerder was Ted McKenna als drummer bij de band gekomen, die een uitgesproken voorliefde voor hardrock had. Het bijzondere was dat Rory zijn stijl altijd aanpaste aan nieuwkomers, vandaar dat de

'Er was geen tweede Rory'

20. Muse

© Megan Zandbergen

Mijn moment:

LFL-hoofdredacteur Martin Cuppens

"Er zijn tegenwoordig maar weinig 'jonge' rockbands die zowel grote festivals kunnen afsluiten als immense stadions uitverkocht krijgen. Het Britse Muse is daar eentje van en ik heb de band de afgelopen twee decennia ontzettend vaak op het podium aan het werk gezien. Maar mijn meest indrukwekkende live-ervaring was toch wel in 2001 op Lowlands, toen Muse nog 'gewoon' een intens rocktrio was, in plaats van een bombastisch monster. Het was bloedheet in de tent, het zweet van band en publiek stond metershoog, de adrenaline gierde door m'n aderen en ik kan me van de rest van het festival geen seconde meer herinneren, maar dit optreden vergeet ik nooit meer."

voorgaande albums Photo-Finish en Top Priority ook al zo stevig uitvielen. Bovendien waren in die periode hardrock en metal vooral in Engeland heel populair, dus ook dat liet zijn sporen na."

Samen met Ted McKenna en de Nederlandse zanger/gitarist Marcel Scherpenzeel vertolk je als Band Of Friends nog altijd het werk van Rory Gallagher. Wat is jullie missie?

"Zijn muzikale erfenis in leven houden. En het werkt. Er komen niet alleen fans van weleer op onze shows af, maar ook hun kinderen en kleinkinderen. Natuurlijk is het belangrijk dat mensen niet vergeten hoe goed Rory's optredens waren, maar we vestigen ook nadrukkelijk de aandacht op zijn songs. Ik vind namelijk dat hij als componist nog steeds onderschat wordt. Met onze optredens proberen we daar iets aan te doen."

Tekst: Robert Haagsma